

ΩΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωγείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἀπρίλη δεκαέξη,
νέος πλοῦτος θὰ μᾶς φέξῃ.

Ποῦντος διακόσα τρεῖς
καὶ χρήματος σωρεία.

Παντοῦ χαρὰ μεγάλη
κι' ἦλθαν τὰ Βάγια πάλι.

Ἦλθαν τὰ Βάγια τῶν Βαγιῶν κι' ἀνθίζει τὸ χορτάρι,
καὶ ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς καββάλα σὲ πουλάρει
τὴν Βηθανίαν ἔρχεται μὲ τόσα Ὡσανά
καὶ πρασινίζουν γύρω μας κοιλάδες καὶ βουνά.
Κτυποῦν βαρεῖα τὰ σήμαντρα καὶ καθεμὶὰ καμπάνα
καὶ τοῦ Λαζάρου τοῦ νεκροῦ τὸν κυνηγᾷ ἡ μάννα.

Κι' ἐνῶ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν μετὰ πολλῆς μανίας
ἀνάστη καὶ ὁ Λάζαρος ὁ ἐκ τῆς Βηθανίας
καὶ 'στὸ φτερό σηκώνεται ἡ μία κι' ἄλλη χώρα,
μὰ κάποιος τοῦπε φαίνεται πῶς κλέβουν τώρα τώρα
καὶ ἄρον ἄρον 'γύρισε 'στὸ σκότος τοῦ θανάτου
καὶ κλέφουν τὰ σουδάρια καὶ τὰ ὀθόνιά του.

Ἦλθαν τὰ Βάγια τῶν Βαγιῶν καὶ φθάν' ἡ Πασχαλιὰ
μὲ τῆς μπογιατῆς τῆς κόκκιναις, μ' ἐκεῖνα τὰ φιλιὰ.
Ἀρνῶν κοπάδια ἔρχονται καὶ τράγοι μὲ κουδούνια,
μαροβολᾷ ἡ ἀνοιξὶς κι' ἐσφίξανε ἡ ζέσταις,
καὶ ὡς λέγει ὁ Θεόδωρος τὰ ἔξη μιλιούνια
καὶ οἱ Τρικούπης τὰ κρυβε γιὰ νὰ μᾶς βγάλῃ φέσταις.

Ἦλθαν τὰ Βάγια τῶν Βαγιῶν μὲ τὴν καλοκαιριά,
μυρσίναις μὲς 'στῆς Ἐκκλησιαῖς καὶ μπόλικα κεριά,
καὶ ὁ Χριστὸς προδίδεται διὰ τριάντα σκουδα
ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν αἰσχροὺν καὶ μιαρὸν Ἰούδα,
ποῦ 'πῆγε καὶ τὰ ἔκρυψε βαθρὰ εἰς ἓνα λάκκο
καθὼς τὸν πρῆψεν Κεντρικὸν Ταμίαν Εἰνταράκο.

Ἦλθαν τὰ Βάγια τῶν Βαγιῶν, καινούριας φορεσιαῖς,
νηστεύουν οἱ Χριστιανοὶ καὶ πᾶν 'στῆς Ἐκκλησιαῖς.
'Αρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἀνάβουν μὲ τὰ λάδια
κι' ὁ ἥλιος λάμπει 'στὰ βουνὰ καὶ μέσα 'στὰ λαγκάδια,
μὰ ἔτσι λάμπει κι' ἡ χρυσὴ τοῦ ἔθνους κλεφτουριά,
ποῦχει τῆς κάσσαις τῆς βαρεῖας, τὰ σήμια τὰ βαρεῖα.

Ἦλθαν τὰ Βάγια τῶν Βαγιῶν μὰζι μὲ τοὺς Λαζάρους
καὶ τρῶνε οἱ Χριστιανοὶ ροφούς καὶ μπακαλιάρους.
Τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ καθεὶς μεταλαμβάνει
κι' αὐτὸς ποῦ κλέφτης ἐγίνεκε αὐτὸς ποῦ κλέφτης θάνατι,
κι' ἐμπῆχαν κλέφταις 'στὸ μανδρὶ μὰζι μὲ τὸν Βλαχάνη
κι' ἐπήρανε τὸ λαγίανον καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

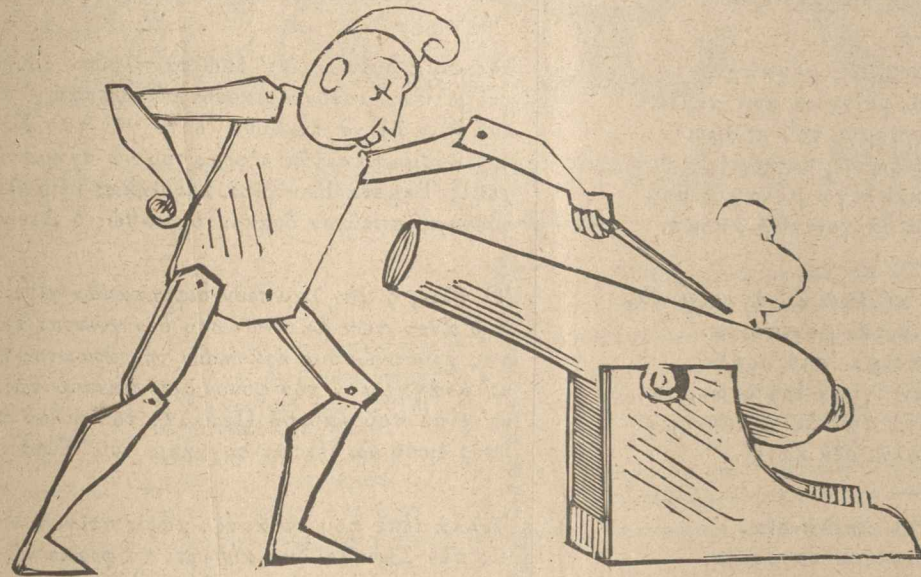
- Π.—Λοιπὸν τί ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.—Νὰ ξεραθῆς, γουρουνι, γιὰτὶ μ' αὐτὸ τὸ ξέρω σου μού μπαίνει; σ' τὸ ρουθουνι.
Π.—'Αλλὰ γιὰτί, βρε ἀδελφέ, νὰ μὲ παραγνωρίζῃς;
καὶ ἂν μὲν ἔπαισα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ 'βρίζεις;
Φ.—Καὶ δὲν εἰξεύρεις, τενεκέ, ἀπὸ πηγὴν καμμιάν πῶς 'πῆραν τὸν Καλογερῆν ὡς Κεντρικὸν Ταμῖαν, καὶ ὁ κύριος Καλογερῆς ἡμέρα νύκτα τρέχει καὶ εὐρίσκει περισσεύματα καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει; Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, πῶς ὅσα μιλιούνια 'στοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου μας 'βρεθῆκαν τὰ καντούνια ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔκρυψε, βρε χάχα, καὶ εἶπε πῶς τὰ ἔκρυψε ὁ Ἐνταρράκος τάχα; Καὶ πῶς λοιπὸν; ἀληθινὰ δὲν ξέρεις, βρε χαϊδάνι, πῶς ὅσα ἐσοφρώθησαν ἐκ μέρους τοῦ Βλαχάνη, τὰ 'πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ ὄχι ὁ Βλαχάνης, καθὰ μ' ἐπληροφόρησε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης; Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς ὁ μεγάλος Θεοδωρὸς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις καθ' ὑψηλὴν συμπάθειαν καὶ φιλικὸν καθήκον 'στοῦ Ἐνταρράκου τοῦ γνωστοῦ προσέδραμε τὸν οἶκον καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ συλληφθῇ ὑπὸ χωροφυλάκων καὶ ν' ἀπαχθῇ 'στὰς φυλακὰς μ' αὐτὸν τὸν Ἐνταρράκον; Καὶ ἄγνοεῖς πῶς λέγονται σπουδαῖα ὀλοένα γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα τὰ κρυμμένα, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ νυχθημερὸν ἐργάζονται ἀτρύτως καὶ σ' ὅλους μας χρειάζεται τῆς 'Αριᾶδνης μίτος; καὶ 'νὰ κοντύλι, Περικλῆ, καὶ νοῦς 'Ομηρικὸς νὰ 'πῇ τὰ πάντα καθαρὰ καὶ περιστατικῶς; Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς ἔφυγε ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείσης σὰν ἔμαθε πῶς μὲ αὐτὸν τὸν νέον θησαυρὸν μας ἐδέσκαμε, βρε Περικλῆ, καλὰ τὸν γαϊδάρων μας, καὶ 'ἐπῆγε τὸν ἀέρα τοῦ 'στὴν Κέρκυρα νὰ πάρῃ καὶ ὅλ' ἡ Κέρκυρα γι' αὐτὸ 'σηκώθη 'στὸ ποδᾶρι; Καὶ δὲν εἰξεύρεις ὁ ντουναῖς πῶς εἶναι ἄνω κάτω, πῶς τὸ Ταμεῖον μὲ παρὰ εὐρίσκεται γεμάτο, πῶς βρῖσκονται παντοῦ χωσιᾶς καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσαις, πῶς μᾶς γεννοῦν καὶ οἱ πετεινοὶ ὡς ἂν νὰ εἶναι κλώσσαις, πῶς τώρα εἶναι ὁ καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κλέβῃ, καὶ νέος περιμένεται Μεσσίας νὰ κατέβῃ γιὰ νὰ φωνάξῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς πεινασμένους σκύλους; ἄμην, σὲ λέγω, ἀδελφοί, νὰ κλέπτετε ἀλλήλους; » Καὶ δὲν θὰ ξέρῃς, μασκαρᾶ, καὶ θ' ἄγνοῃς βεβαίως πῶς ἔνα εἶχε τρίβωνα ὁ Νώντας ὁ Θηβαῖος, καὶ ὅταν τοῦτον εἶδε 'στὴν πλύστρα γιὰ μπουγάδα

ἐκάθητο 'στὴν πόρτα τοῦ καὶ ἐμάχοντο ἡμέρας.
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς σὺ ἂν δύο τρίβωνα 'στὸν κόσμον ἀπαιτῇς, πρέπει καὶ τρίτον 'γρήγορα νὰ βάλῃς εἰς τὴν γιὰτὶ καὶ σὺ τὸ ἐννοεῖς καὶ ὁ κόσμος ὅλος ξέρει πῶς μ' ἔνα μόνον τρίβωνα δὲν ζῆς εἰς τὴν πόλιν, διότι ἂν καμμιά φορὰ τὸν δώσῃς 'στὴν πόλιν ἢ ἂν καμπόσοι δανεικὸ ποτέ σου τὸν γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἂν σοῦ τὸν ἐπιστρέψουν. Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς ἂν καθὼς τὸν Κάτωνα ποτέ σου καταπνέῃς καὶ εἰς τὸν κόσμον φαίνεσαι τῆς ἀρετῆς καὶ ἀλλ' ὅταν ὅμως δὲν 'μπορῇς νὰ εἶσαι 'λίγο καὶ ἡ δόξα σου καὶ ἡ τιμὴ διὰ παντὸς ἐτάρῃ καὶ 'στὸ παπούτσι τοῦ καθεὶς ξυμπόλτος εἶναι καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι πᾶν μαζί, ἐσὺ πηγαίνεις μόνος καὶ τρώγεις πέτραις μοναχὰ καθὼς ὁ πᾶλαι καὶ πότε μυϊγαῖς μπόλικαις σὰν τὴν ἀράχνη καὶ δὲν σ' ἀφίνει καὶ ὁ παππᾶς νὰ πᾶς νὰ μεταβῇ. Καὶ ἂν τῆς κλοπῆς τὴν ἀρετὴν δὲν ἔχῃς, βαρύνεται θὰ εἶσαι μὲν ἐνάρτεος καὶ τίμιος τῶνόντι, θὰ λείπῃ ὅμως πάντοτε ἀπὸ τὸν Περικλῆτον ἡ οὐσιώδης ἀρετὴ τῶν ἄλλων ἐνάρτεων.

Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς ἂν κανένα τάλαντον ποτέ σου ἀποκτήσῃς ποτέ 'στὴν χρῆσιν τὴν κοινὴν δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀλλά ὀφείλεις εἰς τὴν γῆν βαθέως νὰ τὸ κρύψῃς μακρὰν ἐκάστου βλέμματος καὶ τοῦ χρυσοῦ καθὼς ὁ δοῦλος, Περικλῆ, ὁ τοῦ Εὐαγγελίου, διότι καὶ ὁ παρᾶς γεννᾷ καὶ ὁ παρᾶς φυτρώνει καὶ ὁ ἄργυρος μὲ τὸν χρυσὸν θαρρεῖ πῶς ζηνεῖ ὁπόταν δὲ ἀνασκαφῇ τῆς κρύπτης σου ὁ λαός, θὰ εὕρῃς περισσεύματα καθὼς ὁ Ἐνταρράκος. Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς ἂν τὴν πόρτα κανενὸς καμμιά φορὰ κτυπῇ δὲν θὰ σ' ἀνοίγουν οἱ ἐντὸς καὶ ἂν 'ἐξω σὺ θὰ γιὰτὶ θὰ ξέρουν πῶς δὲν πᾶς 'στὸ σπῆτι τῶν καλῶν.

Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἄγνοεῖς ἐπίσης πῶς τίποτα ἐκ τῆς τιμῆς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃς πῶς σὺ σὰν ῥέγκα θὰ γενῇς καὶ οἱ ἄλλοι σὰν μαντὶ πῶς τώρα τῆς κολοφωτικῆς δὲν πέρουν γιὰ τὴν πόλιν, πῶς ὅσοι δὲν ἐσοφρώσαν εἰν' ἔτοιμοι νὰ φύγουν, πῶς μόνον 'στοὺς μὴ κλέπτοντας ἡ φυλακὴ θάνατον τοῦ δὲ Τσιγγροῦ ἡ φυλακὴ καὶ τὸ Φρενοκομεῖον θὰ γίνουν ἐντευκτήρια καὶ κέντρα τῶν τιμῶν. Αὐτὰ νὰ ξέρῃς ἔπρεπε, καὶ ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς γιὰ σῆκω τὰ ξεράδια σου νὰ μὲ ζυλορροτώσῃς. Π. Ὅρσε λοιπὸν μπαγλαρώμα καὶ μὲ τὰ δῶμά μου γιὰτὶ καὶ πάλι τὰ παλῆά μου ἀνοίξεις τερτίρε.

Καὶ ὁ Ρωμῆος εἰς γινώσιν θὰ φέρῃ τῶν κυρίων πῶς ὅποιοι γιὰ ταῦτά του καλὴ μογιὰ ζητήσῃ εἰς τῶν 'Εφημερίδων θὰ 'βρῇ τὸ Πρακτορεῖον, καὶ ἂς τρέξῃ ν' ἀγοράσῃ χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσῃ. Πρώτη μογιὰ τοῦ κόσμου, ἀληθινὴ κρεμμύδι, ποῦ μιά χαρὰ θὰ εἶναι σὲ κανενὸς τραπέζι.

Ἐν μέσῳ τραγικῶν σκηνῶν
καὶ ὁ Φασουλῆς αὐτοκτονῶν.

αὐτοκτονήσω... δὲν 'μπορῶ νὰ ζήσω ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ δράμα τῆς ζωῆς τὸ τόσον φοικαλέον. Δοῦ! τριγύρω κοπετὸς ἀκούεται καὶ σάλος καὶ ἀρελὼς αὐτοκτονεῖ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, καὶ νὰ νόσος εἰσχωρεῖ παντοῦ τῆς κοινωνίας καὶ αὐτοχειριάσεως καὶ τῆς αὐτοκτονίας.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων, ἀπολύθηκα νὰ ζῶ ζωὴν μονήρη καὶ ἀθλίαν, ἀπολύθηκα τὸ τακτικὸν τοῦ Περικλέτου ξύλον, ἀπολύθηκα τὸν κόσμον τάχαθὰ καὶ πᾶσαν ποικιλίαν. Δὲν εἰμπαρῶ, δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω ἐπὶ πλέον, ἀπολύθηκα καὶ νὰ γελῶ, ἀπηύδνησα καὶ κλαίων.

Δὲν εἰμπαρῶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐγὼ νὰ παίξω ρόλον, ὅπως Ταμῖας ἔγινα ποτέ μου Κεντρικὸς... ἀπολύθηκα καὶ ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ μὲ 'Αρμυρογγ πυροβόλον καὶ μετὰ τῆς Φασουλῆς καὶ ἡρώς τραγικός. Περικλῆ ντοννὲρ θὰ σκοτωθῶ... βαρδᾶτε παραπέρα, ἐντὸς μικροῦ τινάζομαι ἀπάνω 'στὸν ἀέρα.

Νὰ 'σοφρῶνα τοῦλάχιστον καθὼς καὶ ὁ Βλαχάνης, εἰ τότε κάπως ἡ ζωὴ ἐτρώγετο κομμάτι, μὰ τίποτα, βρε Φασουλῆ, δὲν εἰμπαρεῖς νὰ κάμῃς ὅσο καὶ ἂν ῥήγῃς 'στὸν παρὰ τάχισταγὸ σου μάτι, καὶ σύρεῖς τὴν πτωχεῖαν σου εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον ὡς τὸν σταυρὸν τοῦ ἔφερεν ὁ Κύριος ἐπ' ὧμων.

Νὰ εἰμπαρῶσα νὰ γενῶ Ραυτόπουλος ἡ Τάκος, ἡ νῆδρικα περισσεύματα καθὼς ὁ Ἐνταρράκος. Μὰ πᾶν' ἄρα κοπάω καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλέτος καὶ μ' ὅλο τὸ περισσεύμα ἐγώμει νέτος σκέτος, καὶ ζῶ εἰς τὴν ἀράγειαν ἀναίσθητος ὡς κτήνος καὶ τρώγω τὸ κρανίον μου καθὼς ὁ Οὐγγολίνος.

Δὲ ἄλλους πλοῦτος περισσός, γιὰ 'μένα μόνο ψώρα, καὶ τίποτα δὲν ἔγινα εἰς τὴν ζωὴν ὡς τώρα. Μόνον ἱππότην ἔκαμαν καὶ ἐμὲ τὸν φουκαρὰ καὶ δίπλωμα μού ἔστειλαν διὰ νὰ ἔχω κύρος, μὰ σὰν δὲν ἐκατάφερα νὰ κλέψω μιὰ φορὰ τί ὀφελεῖ νὰ λέγομαι ἱππότης τοῦ Σωτήρος;

Ἡ γῆ αὐτὴ παρήκμασε, ὁ κόσμος κατεστράφη,
ἐπλήθυναν οἱ ἄρχοντες, ἐπλήθυναν καὶ οἱ δούλοι,
ἐπλήθυναν οἱ Σύλλογοι καὶ οἱ δημοσιογράφοι,
ἐπλήθυναν καὶ οἱ ποιηταί, ἐπλήθυναν καὶ οἱ μουλοὶ.
Γεννοῦν ἀνθρώπους οἱ πτωχοί, γεννοῦν καὶ 'στὸ Παλάτι,
ἐγκυμονεῖ καὶ ἡ Φασουλὴ καὶ ἡ Μεγαλειότης.

Εἰς ἑξαψιν εὐρίσκεται τὸ ἔθνος μας μεγάλην
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐγκυος μοῦ φαίνεται καὶ πάλιν.
Ἀλλὰ ἐνῶ παρατηρῶ τὸν ὄργανόν τοῦ κόσμου
μὲ φρίκην ἀνορθώνεται ἡ φουντωτὴ μου κόμη,
καὶ σκέπσομαι καθ' ἑαυτὸν καὶ λέγω μοναχός μου
πῶς καὶ ἄλλη νέα κλεφτουριὰ θὰ γεννηθῇ ἀκόμη.

'Στὰ ἴδια πάντα στρέφομαι καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κοινωνία,
τὰ πάντα κρύα καὶ ἄψυχα, τὸ πᾶν μονοτονία.
Οὐδ' ἀνευρέθη νέον τι περίσσευμα 'στὸ κράτος,
οὔτε καμμιά γερὴ κλεψιά δὲν ἔγινεν ἐσχάτως,
οὔτε συνέστη Σύλλογος κανεὶς τοῦ Δεληγιάννη,
οὔτε κανένα κούνημα ὁ Νικολῆς δὲν κάνει.

Τὸ πᾶν ἀπογοήτευσις, τὸ πᾶν ἀπελπισία,
καὶ ἐγὼ προσμένω νὰ γενῇ δευτέρα παρυσία,
καὶ νὰ στειρεύσ' ἡ θαλάσσα καὶ πᾶς Ὠκεανός
καὶ σὰν χαρτὶ νὰ τυλιχθῇ ὁ μέγας οὐρανός,
μὰ στέκονται ἀκίνητα καὶ ἄστρα καὶ βουνὰ
καὶ ὁ Σαββᾶθ 'στοὺς οὐρανοὺς ἀπλόνει τραχανᾶ.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ αὐτοκτονῶ, οὐδὲν μὴ κατορθώσας,
ἂν καὶ εἶχα εἰς τὸν βίον μου φιλοδοξίας τόσας.
Ἴδου καὶ ἐγὼ ἀπέρχομαι μὲ τὴν λοιπὴν ἀγέλην,
ἂν καὶ εἶχα ἓνα ὄνειρον φιλόδοξον ὡς Ἕλληνα,
ἀφοῦ κανὲν δὲν ἔκλεψα Ταμεῖον ἢ Μουσεῖον,
τούλάχιστον τὴν ὄρνιθα νὰ κλέψω τοῦ πλησίον.

Ἴδου!.. Ἴδου!.. ἀνοίγεται βαθὺς ἐμπρός μου λάκκος...
νὰ! ὁ Βλαχάνης ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁ Ἐνταρράκος.
Μὰ νὰ καὶ ὁ Ραυτόπουλος μὲ δακτυλιολίθους
καὶ ἄλλοι κλέπται πάμπολλοι ἀνάμεσα τοῦ πλήθους.
Ἐγὼ μονάχα ἔμεινα μικρὸς καὶ ἀφανὴς
καὶ οὔτε συλλογίζεται περὶ ἐμοῦ κανεὶς.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα καὶ ὁ κόσμος ἄς τὸ μάθῃ
πῶς πρὶν τῆς ὥρας ἄδικα ὁ Φασουλῆς ἐχάθη.
Αὐτοκτονῶ, σκοτόνομαι... βαρδᾶτε παραπέρα...
μὲ τοῦτο τὸ κανόνι μου θὰ πάω 'στὸν ἄερα...
πλὴν φεῦ!.. κανεὶς δὲν ἔρχεται ἀστὸς τῆς κοινωνίας
νὰ μ' ἐμποδίσῃ παρευθὺς ἐκ τῆς αὐτοκτονίας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δὴν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ὦ μαῦρε, ἀφιλότιμε, σκληρὲ καὶ κρύε κόσμε,
ἰδοὺ! ἐγὼ αὐτοκτονῶ καὶ οὐδεὶς δὲν ἦλθε πρὸς
ἐπείνασα καὶ μ' ἄφησες ἡμέραις νὰ νηστεύω,
ἐπτώχευσα καὶ οὐδὲ κανεὶς δὲν ἦλθε νὰ τὸν κλέψω,
ἤμουν γυμνός καὶ οὐδὲ κανεὶς μ' ἐχάρισ' ἓναν σακ
μόν' ὁ Σκουλούδης πρὸ καιροῦ μοῦ ἔδωσ' ἓνα φράκ

Ἄς εἶχα δύναμιν καὶ ἐγὼ τὰ πλούτη σου νὰ κλέψω
καὶ μ' ἓνα μόνον κεραυνὸν τὸ σύμπαν ν' ἀνατρέψω,
κατόπιν δὲ νὰ πορευθῶ 'στὴν γῆν τῶν Χαννανίων
καὶ κόσμον ἐκ τῆς τέφρας σου νὰ σχηματίσω νέον
χωρὶς Ταμεῖα Κεντρικὰ καὶ θήκας κειμηλίων,
ὀδόντας σπείρων δράκοντος καθὼς ὁ Δευκαλίων.

ὦ ἥλιε, ὁ τὸν λαμπρὸν διφρηλατῶν αἰθέρα,
ποῦ ἄνευ τῶν ἀκτίνων σου δὲν γίνεται ἡμέρα,
τὰς χρυσονώτους κράτησον τοῦ ἄρματος ἡνίας
καὶ ἀνάγγειλον τὸν φόνον μου παντοῦ τῆς κοινωνίας
καὶ εἰπέ τοῦ μαύρου Περικλῆ, τοῦ φίλου τοῦ καλλίστου
ὕπὲρ ἐμοῦ νὰ δέεται συχνάκις τοῦ Ὑψίστου.

Ἀλλὰ εἰπέ του ἐνταυτῷ, χωρὶς στιγμήν' ἀργήσῃ,
εἰς τὸν Σκουλούδην αὐθωρεὶ τὸ φράκτο νὰ γυρίσῃ
μὲ κοπλιμέντα εὐπρεπῇ τῆς εὐγενοῦς του γλώσσῃ,
ἐπιθυμῶ νὰ φονευθῶ χωρὶς ὑποχρεώσεις.
Ἀλλὰ εἰπέ καὶ ἀσπασμοὺς 'στὴν Φασουλὴ μυρτῶν
καὶ εἰπέ τῆς νὰ τεκνοποιῇ μὲ τοὺς Σεκρεταρίους.

ὦ! χαῖρε, προσφιλὴς Ἑλλὰς μὲ ὅλα σου τὰ μέρη,
χαῖρε, Χρηματιστήριον τοῦ κόσμου καὶ λημέρι.
ὦ Σύλλογοι πολιτικοί, ὦ θρόνοι βασιλείων!..
ὦ οὐρητήριον βουλῆς δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον,
καὶ οὔτ' ἐντός σου θὰ χωθῶ μὲ τρέμουσαν καρδίαν
ὁπόταν κάμουν ἄλλοτε πολιτικὴν κηδείαν.

Ἴδου! ἰδοὺ!.. μὲ καρτερεῖ τὸ τρομερὸν κανόνι...
ἐντὸς μικροῦ τοῦ Φασουλῆ ὁ βίος τελειώνει.
Σκοτόνομαι, αὐτοκτονῶ... ἐτίναξα τὰ κῶλα...
ὀρεβουάρ, Ραυτόπουλε, Βλαχάνη καὶ Μανσόλα...
ὀρεβουάρ, Πρωθυπουργέ, ἀντίο, Δεληγιάννη...
ὁ Φασουλῆς τὸν ὕστερο χαιρετισμὸν σᾶς κάνει.

(Αὐτὰ εἰπὼν ὁ Φασουλῆς τὰ πίσω του γυμνώνει,
τὰ στρέφει δὲ ὀλόγυμνα ἐμπρὸς εἰς τὸ κανόνι,
ὅλλ' ἑξαφνὰ ὁ Περικλῆς κατεσπευσμένως φθάνει
καὶ τὸν καλὸν σου Φασουλῆ ἀπὸ τὸν σβέρκο πιάνει,
καὶ πέρνει διὰ κοντόξυλα καὶ τὸν ξυλοφορτώνει
καὶ αὐτῶ πῶς ὁ Φασουλῆς τὸν σκοτωμὸ γλυτώνει.)

ἄρρητον

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίγως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.